

bácsi-tól.

fe - hér

ü,

jujj,

at!

van

- hez

jó

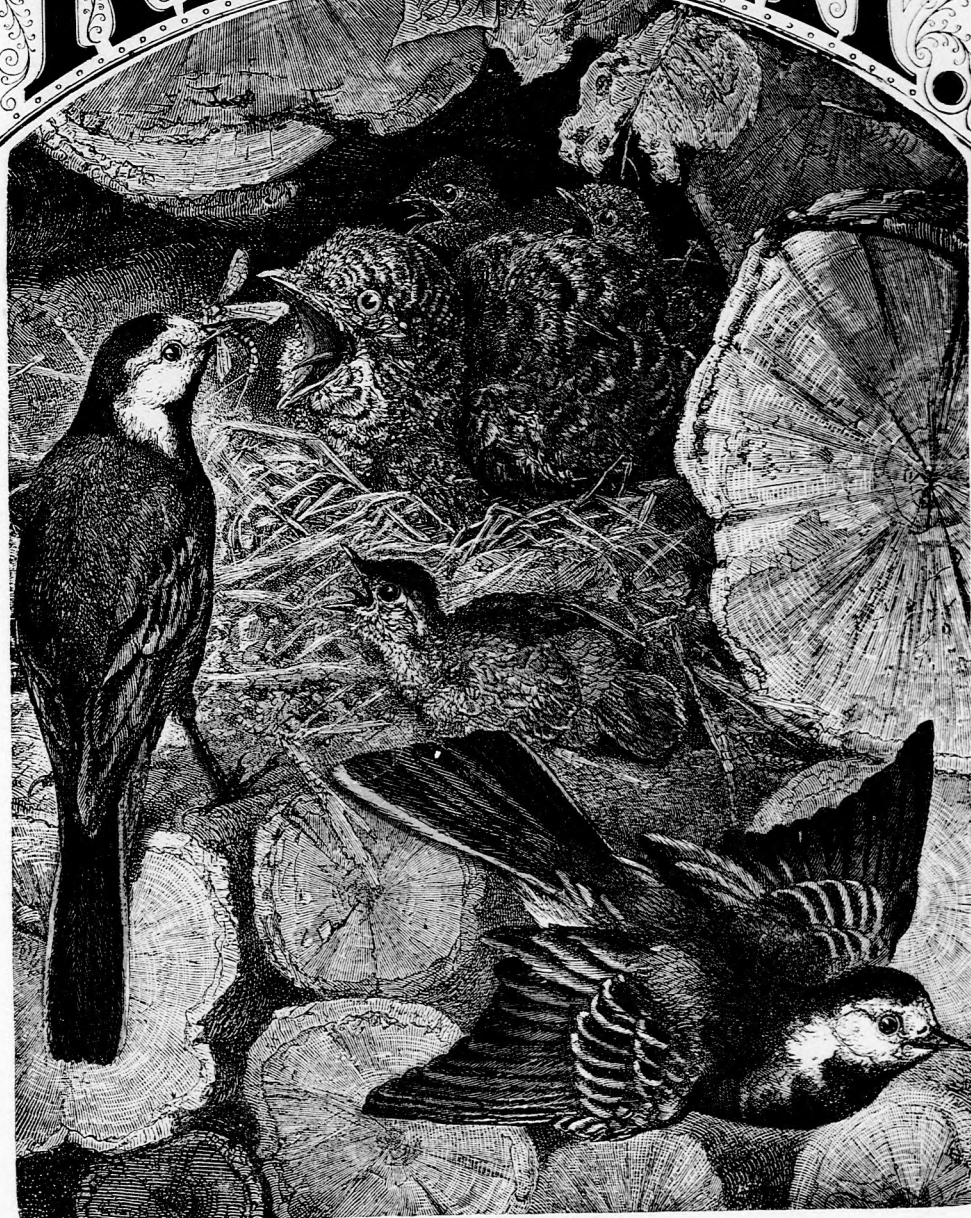

je.

aeum-épület.

ársulat.

KIS HATAP

A MOSTOHA GYERMEK. (Lásd a 230. lapon.)

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(I. folytatás.)

EM akarom állítani, hogy Klárka azt hitte: van talán négy lábú szarka is; nyilván csak azt akarta mondani, hogy nem szarka, hanem ember volt az, aki az irást ellopta.

Igen, de ki lehetett az?

Andor, bármennyire el volt keseredve s bármennyire szeretne volna tudni, ki a bűnös, nem akart gyanakodni senkire. Mert hát kire is? Testvéreire? A becsületes fiu efféle még gondolni sem mert. A cselédekre? De hiszen azok mind régi hű cselédek és aztán mi hasznuk volna efféle latin firkából?

Valakinek pedig mégis csak kellett ellopni az irást s ha Andor nem tudta kitálalni a bűnöst, — annál hamarabb kezdte gyanítani az apa, hogy ki volt a tolvaj.

Midőn a jó mama, esodálkozva e sajtáságon, férjéhez fordulva kérdé, mit gondol e rejtélyes lopásról, Tófalvi ur így szólt:

— Elöttem nem rejtélyes, fájdalom, nagyon is jól tudom már, ki a bűnös. Teljesül régi balsejtelmem . . . az a fiu sok szomorúságot fog még nekünk okozni.

— Kicsoda? kit értesz?

— Kit? Zsigát!

— Oh, az Istenért, csak nem hiszed, hogy Zsiga oly gonosz tudna lenni testvére iránt?

— Fájdalom, hiszem. Hallottam, hogy irigykedett, midőn megtudta, hogy Andor is kap lapdát s fenyegetőzött, hogy Andornak csak azért sem lesz lapdája.

Meg vagyok győződve, hogy Zsiga sikasztotta el ama iratokat, csak azért, hogy Andor meg ne kapja, amit neki ígértem. Most csak azon töröm a fejemet, hogy kellene a bajt jóvá tenni. Zsiga szigoru büntetést érdemelne, — de nem tudom reá bizonyítani, hogy ő a bűnös . . . és nem is szeretném testvérei előtt megalázni, mert ez csak még konokabbá tenné. Ki kell gondolnom valamit.

Sokáig gondolkozott és végre talált oly módot, melyet jónak hitt. Behivatta szobájába a gyermekeket s így szólt hozzájuk:

— Kedves gyermekeim, gondolkoztam amaz irások rejtélyes eltünése fölött s azt hiszem, tudom is, hogy és miképen tüntek el. Ki a bűnös, azt nem szükséges tudnotok, csak azt mondom: senki közületek nem fog sem lapdázni, sem a kertbe mehetni, sem pedig bármiféle játékhoz foghatni mindaddig, míg ama iratok elő nem kerülnek vagy pedig, ha az irás már meg volna semmisítve, míg a bűnös hozzám nem jó és bocsánatot nem kér.

A gyermekek bámulva néztek egymásra s úgy megzavarodtak mindnyájan, hogy ha köztük volt is a bűnös, nem igen lehetett volna megismerni, melyik az. Nem igen értették az apa szigoru parancsának okát és czélját, legalább nem értették mindnyájan. De úgy látszik, Zsiga megértette, mert amint kimentek, így dörmögött magában:

— Azért mégsem hiszem, hogy tudja . . . legalább be nem bizonyíthatja . . . de így is bosszantó dolog . . . de csak nem fogok mindig a szobában ülni? Utoljára is hiába tettem, vissza kell adni.

A gyermekek, midőn visszatértek szobájukba, nem győztek eleget tanakodni az apa furcsa parancsán s főleg Andor semmikép sem tudott belenyugodni, hanem rövid duzzogás után föl pattant:

— De hisz ez szörnyőség! Hát ezért dolgoztam egy hétig? Most nemcsak nem kapom meg az ígért jutalmat, hanem még szoba-áristomba is jutok. Ezt én ki nem állom... én... én megszököm!

— No no, csak lassan, csitítá Béla, ki egy kissé kezdte érteni az apa parancsát. — Csak várjunk, — hátha lesz valami haszna apácska intézkedésének?

És valóban lett is, hamarabb, mint gondolták. Másnap korán reggel az öreg kertész beállított és így szólt a mamához:

— Megkövetem alássan, nagyságos asszonyom, behoztam ezt az izét... valami irás... biz én nem tudom, micsoda... A kerti lakban találtam egy pad alatt, — bizonyosan az ifurak közül vesztette el valamelyik, ámbár nem értem, hogy került épen a pad alá.

A mama átvette az irást és nagy meglepetésére rögtön ráismert, Andor irására, — az eltűnt dolgozat volt ez.

Tófalvi ur, amint ezt megtudta, sóhajtván mondá:

— Nemde, jól gyanítottam!

— De hátha mégsem Zsiga volt, engesztelé a mama. Hátha valamikép tévedésből került oda az irás?

Az apa komolyan rázogatta fejét.

— Nem, nem, ez nem tévedésből történt. Abban a fiuban rossz szenvedélyek mutatkoznak. Vigyáznunk kell reá. Ezutal megbocsátok neki, minthogy oly gyorsan helyrehozta hibáját; remélem, észre-

veszi, hogy kitaláltam mindent s óvakodni fog ezental ily tettektől.

Nagy volt a gyermekek csodálkozása, midőn másnap az apa közléjük lépett s Andornak átadta az irásokat és egy gyönyörű lapdát és lapdaverőt, mialatt így szólt:

— Az eltűnt dolgozat megkerült, ime, itt van. A bűnöst ezuttal nem nevezem meg nektek, mert ez egyszer megbocsátottam neki. Andor, kedves fiam, dolgozatodat átnéztem és igen jónak találtam, ezért tehát ime, itt van az ígért jutalom is.

Andor hamarjában nem tudta, minek örvendjen inkább: fáradsággal készült munkája megkerülésének-e, vagy a szép ajándéknak. A többiek sem igen értek rá arra gondolni, hogy hát miképen került vissza az irás, mert Béla, mintha kitalálta volna atyja kívánságát és segíteni akart volna Zsiga sajtáságos zavarán, mely már feltűnő kezdett lenni, így szólt:

— Ez pompás! Most már minden rendben van! Most már mehetünk lapdázni, ugy-e, apácska.

— Ha megtanultátok leczkéteket, mehettek.

— Mi is fogunk lapdázni, ugy-e? szólt a kis Emmike.

— Majd máskor, Emmikém, szólt Andor. Ma messzire megyünk, ki a nagy mezőre. Már rég nem voltunk ott.

Ez a nagy mező volt a fiuk kedvenc játszóhelye, itt szaladgálhattak kedvökre, sőt ha elfáradtak, nyáron a meleg nap elől volt hova menekülniök is az ugynevezett ócska malomba. Ez egy régi, dűledző épület volt, mely a szomszéd birtokosnak nem igen messze fekvő majorjához

tartozott. Valamikor régi időben malom volt, de elfogyott a vize, mert a patakot, mely a malomkereket forgatta, veszedelmes áradásai miatt más irányba elvezet-

ték. A malom tehát pusztulóban volt s csak arra szolgált, hogy egy bagolycsalád tanyát üssön a padlásán. Kapuja, ablakai rég betörték, de azért a falu népe nem

A KUGLIS GYEREK. (Lásd a 238. lapon.)

igen mert bemenni, mert babonás emberek mindenféle borzalmas meséket beszéltek, hogy az a malom el van átkozva, hogy kísértetek járnak benne s más efféle

bolondságot. Zsiga, Béla és Andor azonban jól tudták már, hogy az csak afféle mese s azért gyakran betértek a malomba pihenni; mi végett telehordták puha szénával.

Most is, miután sokáig játszottak a
mezőn, bementek a malomba s az üres

szobábau a szénában leheveredve, Andor
épen jókedvűen elmesélte a legujabb kísér-

BURORÉKOK. (Lásd a 239. lapon.)

teti históriát, melyet a malomról hallott,
— midőn egyszerre elakadt a szava s

kissé elsápadva nézett testvéreire; ezek
pedig szintén megzavarodva bámultak

reá, — mert éppen midőn Andor a kísér-
tetet emlegette, valami sajátságos, ijesztő
hang szólalt meg a fejük fölött, — pedig
nem láttak senkit, semmit.

— Mi volt ez? kérdé végre Andor.

E pillanatban a rejtélyes hang ismét
hallatszott, de akkor Zsiga már nem ijedt
meg, hanem így szólt:

— Oh, én már tudom . . . a bagoly!

— Igazad lehet, szólt Béla. Minap
este láttam, amint itt a malom körül rö-
kedett.

— Menjünk föl a padlásra és nézzük
meg, szólt Andor. Majd meglátja bagoly
koma, hogy minket meg nem ijeszt.

— Menjünk fel! (Folyt. köv.)

A MOSTOHA GYERMEK.

(Képpel a czimlapon.)

Az apró tojáska között,
Az alatt
Hogy a vének kirepültek:
Uj akadt.

Nem csak uj volt — nagyobb is a
Többinél.
Biz a kakuk-madár ilyen
Csinnel él.

Nem tekinti nem becsüli
A másét,
Más fészkebe rakja be a
Magáét.

Igy történt, hogy a kis rigók
Szülei
Kényszerültek kakukfit ki-
Költeni.

»Már ha megvan: isten neki
Fakereszt;
Gyermekinkkel fölneveljük
Bizony ezt.

Ha úgy esett, hogy fészünkbe
Kerüle:
Ne mondja, hogy nem gondolunk
Ő vele.

Ne mondhasa majd mi rólunk
Azt soha,
Hogy közöttünk olyan mint a
Mostoha! «

Igy szólottak. Ó mi derék,
Ó mi jók,
Ezek a kis, meleg szivü
Kis rigók!

Hordták, hozták egyre a bő
Eledelt,
De kakukfi persze vele
El nem telt.

Hisz kakukfi sokkal nagyobb
Egy maga,
Mint mostoha rigó-apja,
Vagy anyja.

De ezt a jó mostohák nem
Kérdezik,
Egyre vittek neki tüesköket,
Legyecskét.

Sőt még annyit, hogy hát bizony
Az alatt
Saját édes kis fiaik
Koplaltak.

Róluk azt a rozsvilág ne
Mondhasa,
Hogy gondját nem viselik, mert
Mostoha!

BETÜREJTVÉNY.

— Szímmü. —

Rátót

A CSIGAPÓSTA.

— Mese. —

(Vége.)

CSAKHAMAR eljutottak a veszedelem helyéhez. Az uton egy kis tócsa maradt a zápor után s a szentjános-bogárka lámpásának fényénél láthaták, hogy a tó közepén egy kis emelkedett domb szigetet képez, ezen pedig többen nagy aggodalomban mozognak ide-oda, nem tudván a víz miatt kiszabadulni, — egy kivér kis hernyóból és több aprócska hangyából állt a megszorult társaság. De a segélykiáltás nem ezektől jött, hanem egy méhecskétől, mely egy szalmaszálba kapaszkodva, a vízben vergődött. Hiába evégetett vékony lábaival, nem jutott előle, a szalmaszál folyton csak körben forgott a vizen.

— Csiga koma, szólt a szentjános-bogárka, ime, ott veszedelemben forog méh barátnének; most pompás alkalom van őt cselekedni. Ugy látom, a víz nem mély keresztül gázolhatunk, megmenthetjük szegénykét.

— Persze, persze, legalább megpróbáljuk, szólt a csiga vitézül.

— Mit? Bemennek a vízbe? kiáltá a katicza-bogárka ijedten. Akkor én leszállok . . én nem akarok belefutni abba a szörnyű tengerbe.

— Amint tetszik, felelt a szentjános bogárka. Most már van más is, akivel jót tehetünk, Katicza kisasszony leszálhat és mehe gyalog haza.

A katicza-bogárka le is szállt gyorsan és csakhamar eltűnt a fűben. A szentjánosbogárka pedig így szólt:

— No, most már mehetünk bátran . . de azért vigyázzunk!

Csiga koma hősiességével nekiindult a víznek, amit annál inkább megtehetett, mert a többi apróbb rovarnak veszedelmes mélységű tócsa neki derekáig sem ért. A szigeten levők nagy izgatottsággal nézték a hős csiga vállalatát s örömmel látták, hogy mindinkább közeledik a méhecskéhez, kinek a szentjános-bogárka folyton kiáltozá:

— Ne féljen semmit, Méhe asszony-ság, mindjárt ott leszünk és megmentjük. Csak kapaszkodjék addig a szalmába és maradjon nyugodtan.

Néhány percz múlva csakugyan ott voltak a méhecske mellett. A méh felkapaszkodott a csiga házára s egy ideig bágyadtan terült ott el; de lassankint aztán mozogni kezdett, nyujtogatta lábait, emelgette szárnyait s végre megszólalt:

— Hála Istennek, csak hogy kimenekültem! Soha sem fogom elfelejteni, amit érettem tettek. Az egész Méhország meg fogja tudni, hogy önök mentették meg az életemet, még a királynő ő felségének is elmondom. Mivel jutalmazzam meg szép tettöket?

— Nem kívánunk jutalmat, felelt a szentjános-bogárka kissé büszkén. Mi jót akarunk cselekedni s azért nem szokás jutalmat kérni. Hanem mondja el inkább, miképen történt, hogy ilyen veszedelemben jutott?

— Nagyszerű kalandom volt, szólt a méhecske. A zivatar után még egy kis sértaröpülésre indultam s nem messze innen, egy kerti lakhoz jutottam, melynek erkélyén terített asztalt láttam. Az asztal mel-

lett csak egy kis leány ült, aki persze azért mégis roppant óriás hozánk képest. De én nem ijedtem meg tőle s kissészt akartam nézni az asztalon, annál inkább, mert igen jószagot éreztem, mintha valami édes czukros ital volna ott az egyik pohárban. Oda röpültem tehát, de képzeljétek, az az irigy leány nem akarta megengedni, hogy megkóstoljam a jó csemegét, hanem legyezőjével hadonázni kezdett, hogy elkergessen. Erre dühbe jöttem s zugva-bugva kihívtam párbajra. Ő elfogadta s mialatt én körülröpkedtem, ő legyezőjével védte magát. Kezdetben szerencsés is volt s olyat ütött a fejemre, hogy kábultan lebuktam a földre; de csakhamar összeszedtem

AZ ANYA TANÁCSA. (Lásd a 238. lapon.)

ismét erőmet s újabb rohamot intéztem, egyenesen ellenségem orrára. Már ott is ültem az orra hegyén és épen belé akartam döfni törömet, azaz fulánkomat, midőn retentő nagyot sivított s ismét felém csapott. Lebuktam az asztalra, ellenségem pedig rémülten megfuttott. Egy pillanattig arra gondoltam, hogy üldözni fogom; — de aztán jobbnak véltem inkább a jó csemegéhez fordulni. Felröppenem a pohárra s ennek szélén találtam egy nagy csöppet abból az édes, jó italból. Megittam az egész csöppet, mondhatom, nagyon jó volt. De alig hogy megittam, szédülni kezdett a fejem . . azt hiszem, az az édes ital valami borféle volt. Siettem haza, hogy

ha megbetegszem, legalább legyen, aki ápoljon; de utközben végkép elfogott a szédülés s bepottyantam épen ebbe a tócsába. Szárnyaim átáztak, nem birtam kiemelkedni s bizony-bizony belefultam volna, ha önök meg nem mentenek.

— Nagyon örvendünk, hogy ily jó szolgálatára lehettünk, szólt a szentjános-bogárka. És most hogy érzi magát? Haza bir-e menni?

— Oh igen, már megszáradtak a szárnyaim. Most csak egy kis hársfavirág theára van szükségem, aztán minden jó lesz. Isten önökkel, ha valamikor szükségök lesz reám, számíthatnak háladatoságomra.

Ezzel a méhecske vigan zümmögve felröppent s néhány pillanat múlva eltűnt az esthomályban.

Ezalatt azonban a tócsa közepén levő szigeten is nyugtalanul várták, valjon őket nem mentik-e ki szorult helyzetökből ezek a nagylelkű idegenek. A szentjános-bogárka észrevette ezt s így szólt:

— No's, Csigá koma, menjünk tovább. Amott a szigeten szerencsétlen vízkárosultak vannak, kik nem tudnak hazamenni. Menjünk oda és hozzuk ki őket a partra.

— Igen ám, de én már nagyon fáradt vagyok, szólt a csiga, ki soha életében nem járt ennyit egyszerre.

— Oh, aki jót akar cselekedni, annak nem szabad egy kis áldozattól visszariadnia.

A csiga tehát nagyot sóhajtván megindult s keresztülgázolva a tócsán, fölmászott a kis szigetre. A parton meleg üdvözléssel fogadták őket a hangyák.

— Gratulálunk derék tettükhöz, mondák. Önök megmentették a méhecskét. Ez által nagy dicsőségre fognak jutni, mert a méh bejárja az egész vidéket s mindenkinek elbeszéli.

A kis kövér hernyócska, ki még nagyon fiatal és tapasztalatlan volt, nem igen törődött a dicsőséggel, de annál kíváncsiabban kérde:

— Ha szabad kérdeznem, — kik önök tulajdonképen?

— Mi jótékony zarándokok vagyunk, felelt a szentjános-bogárka; Csigá komám a postakocsi, én pedig a lámpásommal mint kocsis szolgállok. Mivel pedig láttuk, hogy az árvíz e szigetre szorította önöket, eljöttünk, hogy kiszabadítsuk.

— Ez valóban nagyon szép! Nagyon szépen meg fogjuk köszönni nemes tettöket, mondák a hangyák.

A csiga azonban kissé kedvetlenül közbe szólt:

— Hm! De hát... nem várhatnánk holnap reggelig? Én már olyan fáradt vagyok, hogy majd összerogyok.

— Hova gondolsz, Csigá koma! Elhalasztani ilyen pompás alkalmat, mikor jót cselekedhetünk. Csak bátorság! Kissé pihenünk, aztán utra kelünk.

— Valóban, szeretném, ha mielőbb indulhatnánk, szólt az egyik hangyácska. Minket otthon várnak s bizonyosan aggódnak miattunk, azt hiszik, elvesztünk valahol a nagy viharban.

— Hallod, csigá koma, hallod? Itt most nagyon fontos föladatot teljesítünk. Tehát csak pihenj kissé, aztán indulunk és egy igazán szép, nemes tettel fejezzük be a mai napot.

— Igen, ez mind nagyon szép, sohajt a csiga magában, nagyon szép, de nagyon fáradságos . . . nem gondoltam, hogy ennyi megerőltetéssel jár a dolog.

Ezzel behuzta szarvait, sőt félig behuzódott házába és pihent. Ezalatt a hangyák elbeszéltek, mikép lepte meg őket a nagy záporosó s mennyi bajukba került, míg a fenyegető árviz-veszedelem elől legalább erre a kis szigetre menekülhettek.

— Ez nagyon érdekes, szólt aztán a szentjános-bogárka. Mennyi veszedelmes kaland történik a világon! S mennyi alkalom kínálkozik, hogy jót cselekedjünk. — No, de most már ideje utnak indulnunk! Tessék felülni a kocsira, tessék, uraim és hölgyeim! Kegyed is velünk jön, nemde, Hernyó kisasszony?

— Oh, igen, ha megengedik. Engemet nem vár ugyan senki, de nagyon éhes vagyok s ezen a kopár szigeten semmi sem terem.

— No's tehát csak tessék felkapaszkodni, van hely elég.

Csiga koma ezalatt már majd elaludt, de végre mégis csak rászánta magát az indulásra. Már egészen sötét éjszaka volt, midőn megmozdult s belegázolt ismét a tócsa vizébe. A szentjánosbogárka egész erejéből viiágitott lámpásával, melynek fénye a vizen visszatükröződött. Midőn a víz közepén voltak, az egyik hangya aggódva megszólalt:

— Csak a vizen tul volnánk! Ugy félek, hogy még valami baj ér!

— Oh dehogy! biztatá a szentjánosbogárka. Csiga komám igen kényelmesen

keresztülgázol. Csak vigyázzunk, hogy le ne essünk.

E pillanatban egészen közel gyanus ropogás hallatszott a füben, — két nagy csizma ropogása. Egy vadász ment az erdőből a mezőn keresztül haza, az ő léptei alatt jajgattak a letaposott fűszálak.

A csigapostán levő utasok észrevették a veszedelmet és szörnyü rémületbe estek.

— Jaj Istenem! ha reánk lép, agyontapos! kiáltá a hangya.

— Végünk van! Végünk van! jajgatott a hernyó.

Nem lett volna pedig semmi bajuk, mert a vadász keresztüllépett a tócsán. De jajgatásuk figyelmessé tette a csigát is, ki fölemelvén fejét, szétnézett és szintén megpillantotta azokat a veszedelmes csizmákat. Szörnyü rémület fogta el s feledve minden utast, behuzta szarvait és villámgyorsasággal behuzódott házába. A csigaház ekkor természetesen oldalra dőlt s a rajta volt utazó társaság mind egy szálíg a vízbe pottyant.

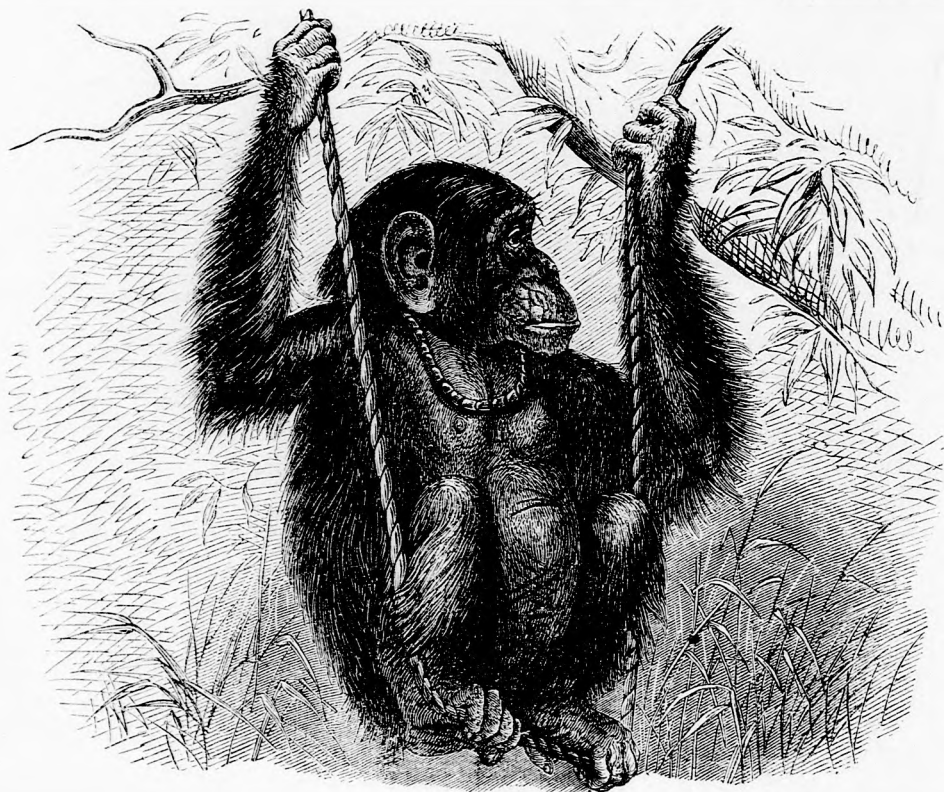
Mi történik odakint, azzal csiga koma többé nem gondolt, elő nem bujt reggelig. Midőn végre ismét kidugta szarvait, az egész társaságból csak a szentjánosbogárkát látta; a víztócsának sem volt többé nyoma sem, az fölszikkadt az éjen át.

— Jó reggelt, szólt a csiga nyugodtan. Hát a többiekkel mi történt?

— Itt töltötték velem együtt az éjszakát a postakocsi tetején s reggel hazamentek, mert ezalatt a víz fölszikkadt. Hanem nagy veszedelemben voltunk ám, mikor fölfordultunk! Mindnyájan a

vizbe estünk s jó szerencse, hogy az én lámpásom ki nem aludt és így vissza tudtunk kapaszkodni a kocsi tetejére. Át voltunk ázva, fáztunk is, — no de megmenekültünk s ezt neked köszönhetjük, ezzel ismét jót cselekedtél, — nélküled megfultunk volna.

— Tudod-e mit, kedves barátom, felelt a csiga, — ezentul hagyj nekem békét a jó cselekedetekkel. Meghiszem, hogy szép dolog, de hozzá való ereje is legyen, meg esze és bátorsága is annak, aki hozzá fog. Eszembe jutott, amit hajdan egy vén bagolytól hallottam: senki se

FIATAL SIMPANZ (Lásd a 237. lapon.)

vállalkozzék erejét meghaladó dologra, mert akkor még inkább kárt okoz. Készsébe mult, hogy miattam mindnyájan meg nem fultatok. Én ezentul maradok egyszerű szerény csiga, milyenek a jó Isten megteremtett.

Ezzel csiga koma szépen lassan hazacsuszott s a szentjános-bogárka, miután egy nagyot bámult a csiga beszédén, így szólt magában:

— Bizony, azt hiszem, igaza van!

EGY

A MA
a
egyike s
gott sin
érdekes
Fölneve
nyire az
nak, me
beszélt

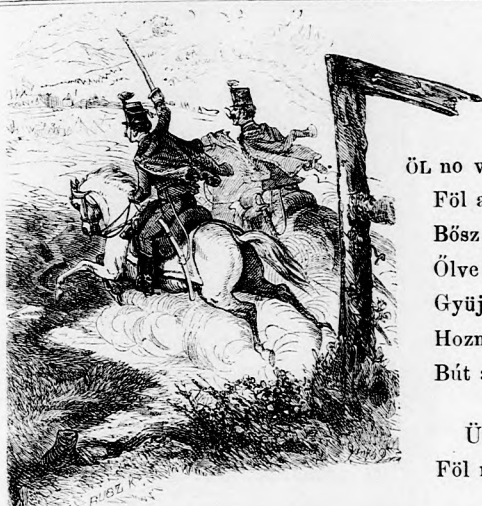
»E

hogy s
hosszu
momra
majmot
hogy mi
sárba v
s ezt én

A kert
riában
hatott a
cson, de

R

tünk s
hangot
gyerme

HUSZÁR-TÁMADÁS.

Öl no vitézek	Kik a hazáért
Föl a csatára!	Vérzeni készek!
Bősz hegyi népek	Nyári viharkint
Ölve fajunkat	Zug a huszárság.
Gyűjtve bajunkat	Győzni akar mind!
Hoznak ezernyi	S futnak a gyávák . . .
Bút a hazára.	Rajta magyar mind!
	Föl a csatára,
Ütni, leverni,	Hozni dícsét a
Föl no vitézek	Drága hazára!

EGY FIATAL SIMPANZ TÖRTÉNETE.

(Képpel a 236. lapon.)

A MAJMKOK között, mint talán tudjátok, a simpanz a legtanulékonyabbak egyike s ha sikerül a kicsi korában elfogott simpanz-majmot fölnevelni, gazdája érdekes és mulatságos órákat tölthet vele. Fölnevelni azonban nagyon nehéz s többnyire az a sorsa, ami annak a kis simpanznak, melynek gazdája ezt a kis történetet beszéli el:

»Egy tengerész barátom, tudván, hogy szeretnék egy kis majmot birni, hosszú utazásaiból hazatérve, hozott számomra egy egészen fiatal kis simpanz-majmot, mely oly okosan nézegetett körül, hogy mindjárt megszerettem. Egy nagy kosárba volt elhelyezve jó meleg takarók közé s ezt én is meghagytam neki nyugvó helyül. A kertben egy épen üresen álló »filegoriában« kapott lakást, hol szabadon ugrálhatott a kötélén, mászkálhatott föl a rácszon, de ki nem szökhetett.

Rövid idő alatt igen jó barátok letünk s mihelyt megpillantott, olyanforma hangot hallatott, mint valami csecsemő gyermek s igyekezett ölembe kapaszkodni.

Barátom azt mondá, hogy a hajón gyümölcsessel és dióval tartották, de ettől, úgy láttam, nagyon megsoványodott; elhatároztam tehát, hogy más eledelt adok neki. Legelőször kétszersülttel kínálta, el is fogadta és beleharapott, de aztán eldobta. Észrevettem, hogy ez még nagyon kemény az ő gyöngye fogainak, hoztam neki tehát vajjas kenyeret és egy csésze tejet. Ezt már szívesebben fogadta s kivált a vajjas kenyeret igen jóízűen megette, míg a tejből csak keveset kóstolgatott.

Midőn távoztam, ismét panaszosan siránkozott, de abbahagyta, mihelyt nem látott többé s midőn kívülről lopva benéztem, láttam, hogy bebújt kosarába, magára huzta a takarót és nyugodtam aludt.

Másnap reggel meleg tejet töltöttem a csészébe s vajjas kenyeret is vittem. Alig pillantott meg, azonnal nyújtogatta felém a kezét s nagy meglepetésemre a csészét fülénél fogta meg, mint akármelyik gyermek. Ugy találta azonban, hogy a csésze nehéz, tehát másik kezével az alját fogta és ekkor észrevette, hogy a csésze meleg. Azonnal körülfogta mindkét tenyerével. Láthatólag azért, hogy fölmelegítse kezét,

mert fázott, ámbár nyári idő volt, csak-hogy borús és esős, nem olyan meleg, minő Afrikában, a simpanzok hazájában uralkodik.

Lassankint az én kis majmom hizott és erősödött s rendkívül ragaszkodott hozzám; valósággal úgy viselte magát, mint valami elkényeztetett gyermek, szerette, ha dédelgettem, siránkozott, ha távoztam, de aztán megnyugodott és vigan ugrándozott a számára kifeszített kötelen.

Augusztus végén az esték hűvösebbek lévén, gondoskodtam, hogy majmocskám ruhát kapjon, készíttettem számára vörös nadrágot és kabátot, melyben, úgy láttam, nagy öröme telt. Néhány nap alatt egészen beleszokott a ruhába s mikor a kabátot ráhuztam egyik kezére, mindjárt nyújtotta hátra a másik kezét is, mint a kis gyermek, akit öltöztetnek.

Egy ízben több hétre el kellett utaznom s a majmot családom gondjaira bíztam. Nem sokára azonban rossz híreket hallottam felőle; azt irták, hogy nem akar enni, csak egy kis tejet iszik s mindig a kosárban összekuporodva fekszik. Mire hazaértem, csakugyan annyira lesoványodottnak találtam, hogy alig ismertem reá. Azonnal hívtam egy tanár barátomat, ki jeles természettudós s ki megvizsgálván a majmot, kérdé, mivel tartjuk:

— Tejet és vajas kenyeret kapott mindig, de most nem akarja megenni. Egészen elgyöngült.

— Nem csoda. Jó huslevest kellett volna neki adni, meg egy kis vörös bort aztán meleg helyen, a konyhában tartani! Nem hiszem, hogy meglehesen menteni.

Nem is lehetett. Néhány nap múlva szegény majmocskám meghalt s most kitömve áll ott a szobám sarkában.»

A »Kis Lap« 11. és 12-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Waldner Betti, Vári Berta, Sándor és József, Scholez Erzsike, Burger Vilma, Márton Irma, Zlinszky Aladár, Feleki Ludovika, Hammer-schlag Alfréd, Blaska Gizella, Karácsony Aranka.

A KUGLIS GYEREK.

(Képpel a 228. lapon.)

HANZI gyerek szolgálja a
Bábuzó vendégeket.

Hej te szegény Hanzi gyerek
Neked ugyan megesezt!

Van ugyan külön fa-árka
A három nagy golyónak . . .
Mégis egy a lábát érte
Az árva kis golyónak.

Hol a flastrom, mely hegessze
Kis körmén a nagy sebet?
Piezu lát kap. Mert hát pénzzel
Gyógyítani sokat lehet.

AZ ANYA TANÁCSA.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

SZEGÉNY özvegy asszony volt a Juliska anyja, nagy gondjába, sok munkájába került, hogy eltartsa gyermekeit, kik még nem voltak elég nagyok, hogy segítsenek neki a munkában. Juliska volt a legnagyobbik s a ház körül egyetmást már végezett, de ezzel még nem sokat segíthetett. Pedig Juliska ügyes és jó leányka volt, szeretett volna könnyíteni anyja sorsán és folyton azon törte a fejét, mihez fogjon, hogy anyját és testvéreit támogathassa. A kis faluban, ahol laktak, nem igen volt módjában pénzt keresni, ezért tehát elhatározta, hogy elmegy a városba, ott keres munkát, szolgálatot s amit megkeres, hazaküldi.

Mikor tervét megmondta anyjának, ez eleinte nem akarta megengedni, mert hiszen Juliska még jóformán kis leány volt. De ő bizott magában s utóljára a szegény anyja is beleegyezett. Bucsuzáskor a jó anyja nem adhatott Juliskának egyebet mint jó tanácsokat, — de a kis leány

csakhamar
ha követ
nél. A jó
kapott, a
becsülete
a rossz tá

Juliska
bánta me
derék u
merték ü
finom k
haladt s
pedig bo
sok vev
Juliska
testvérei
de gond

E

K

TUDOM
híre
kinkadsz
kesebb
smind na
közelebe
rengeteg
fáradtság
természe

A l
s félig v
jomhoz l
olyan, m
kintetbe
kivált h
tud has
tálózik,

csakhamar tapasztalta, hogy a jó tanács, ha követik, többet ér sok mindenféle kincs-nél. A jó tanács pedig, melyet Juliska kapott, abból állt, hogy legyen szorgalmas, becsületes, nyájas és engedelmes és kerülje a rossz társaságot.

Juliska követte a jó tanácsot és nem bánta meg. Mindenütt megszerették a egy derék uri háznál, hol csakhamar megismerték ügyességét, tanították mindenféle finom kézimunkára. Idővel mindinkább haladt s alig győzte a sok munkát, végre pedig boltot nyitott, melynek mindig volt sok vevője és megrendelője, úgy, hogy Juliska magához vehette öreg anyját és testvéreit s szorgalmas munkával ugyan, de gond nélkül és vidáman éltek együtt.

BUBORÉKOK.

(Képpel a 229. lapon.)

Egy kis szappany, egy kis tál,
Meg egy kurta szalmaszál —
Janika a testvéreinek
Szívárványokat csinál.

KINKADSU-CSALÁD.

(Képpel a 240. lapon.)

TUDOM, nemcsak nem láttátok, hanem hírét sem igen sokat hallottátok a kinkadsunak, pedig ez is egyike az érdekesebb állatoknak. Csakhogy egyszerűsmind nagyon ritka állat s nehezen lehet közelébe férni, mert messze déli Amerika rengeteg erdőiben tanyáz, hová csak nagy fáradsággal tudnak behatolni a buzgó természetbuvárok is.

A kinkadsu igen fürgé, kedves állat s félig valami kicsi medvéhez, félig majomhoz hasonlít. Feje és törzsöke egészen olyan, mint egy kis maczkóé, de más tekintetben inkább a majomhoz hasonló, kivált hosszú farka, melyet igen ügyesen tud használni; rátekeri a fa ágaira, hintálózik, vagy átveti magát a másik fára.

Lábait is épen úgy használja, mint a majom. Nemcsak állni tud két hátsó lábán, hanem eledelét is mindig lábaival, mondhatni kezeivel viszi szájához. Eledel pedig leginkább kisebb madarakból, tojásból, rovarokból és gyümölcsből áll. Kivált a madarak vadászatában nagyon ügyes.

Máskülönben a kinkadsu szelid, ártalmatlan állat s igyekszik lehetőleg elrejtőzni a nagy erdők sűrűségében. Testének hossza alig egy lábnyi, ellenben farka másfél láb hosszú. Társaságban él s ha biztonságban érzi magát, vidám játékkal tölti idejét.

Európai állatkertekben kinkadsut nem igen láthatni, mert a fogságban elbetegesedik és a hideg éghajlat alatt csakhamar el is pusztul.

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Blaskovich Ilma 2 frtot, Grünhut Aurél 1 frtot, Póka Béla 1 frt.

Tépis-adományokat:

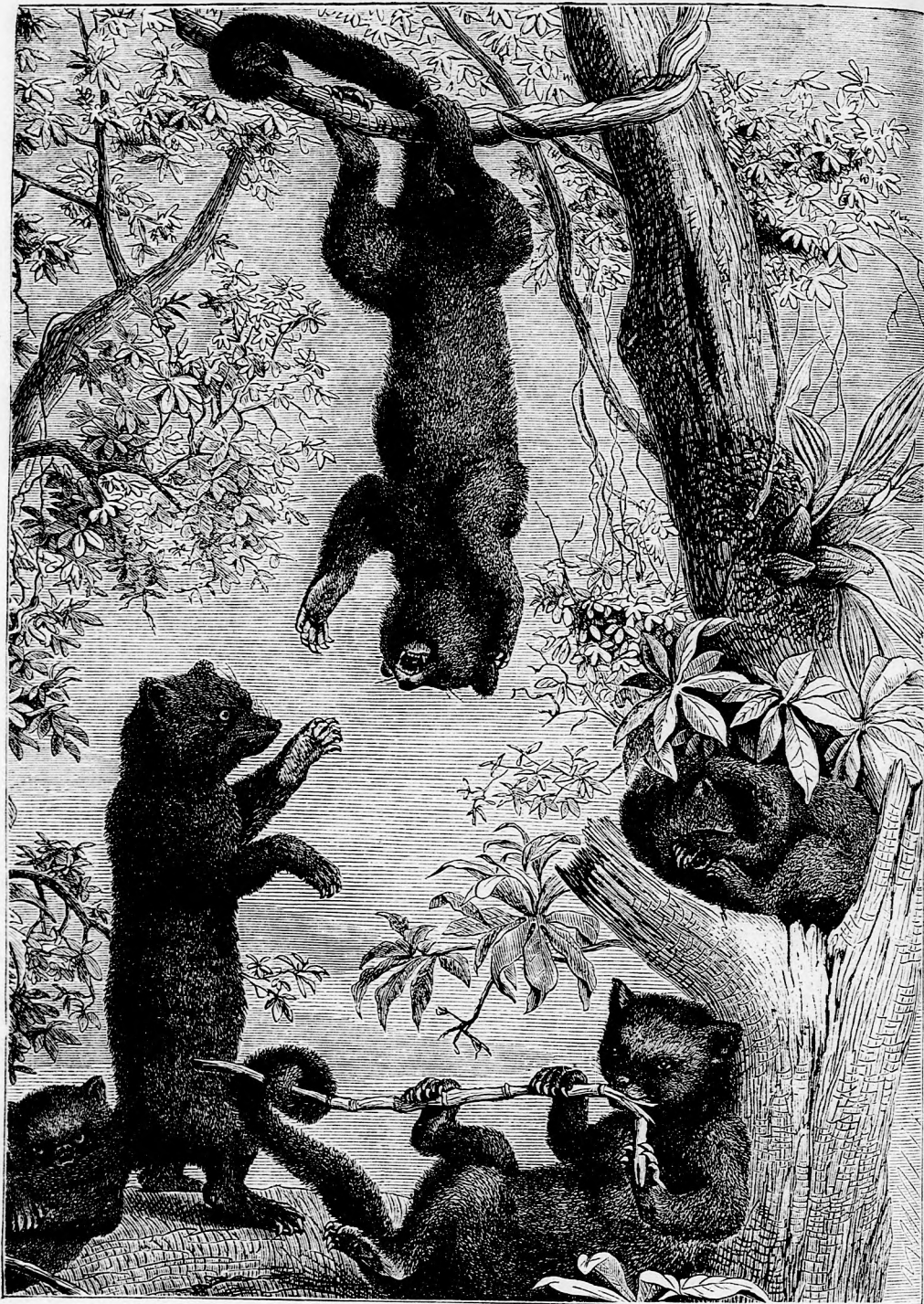
Lithvay Honka, Mariska és Margitka, Pilsy Jerne és Sarolta, Blaskovich Ilma, Grünhut Aurél, Karácsony Aranka, Dubez Margit és Károly, Póka Béla, Bernáth Etelka.

Az adományokat rendeltetésök helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívü kis adakozóknak!

FORGÓ BÁCSLI.

Figyelmeztetés. A tépést tartalmazó csomagokba pénzt vagy levelet ne tegyetek, mert a csomagok felbontogatására nincs érkezőm s így a benn levő tartalomról nem szerezhetek tudomást.

F. b.

KINKADSU-CSALÁD. (Lásd a 239. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.